

Sygn. akt II Ca 466/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera (spr.) SSO Beata Grochulska
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa K. K. (1) i K. K. (2)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w L. Oddział (...)

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 20 marca 2015 roku, sygn. akt I C 321/13

oddala obie apelacje i znosi koszty procesu między stronami za instancję odwoławczą.

(...)

Sygn. akt II Ca 466/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Bełchatowie po rozpoznaniu sprawy z powództwa K. K. (1) i K. K. (2) przeciwko (...) Spółka Akcyjna Oddział (...) o zapłatę

- zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna Oddział (...) na rzecz powodów K. K. (1) i K. K. (2) solidarnie kwotę 1.446,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lipca 2013 roku do dnia zapłaty;
- oddalił powództwo w pozostałej części;
- nie obciążył powodów obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Powodowie K. K. (1) i K. K. (2) są właścicielami na zasadach wspólności majątkowej małżeńskiej nieruchomości gruntowej położonej w T., obręb (...), gmina D., oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka gruntu nr (...) o powierzchni 0,6540 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Bełchatowie urządzona jest księga wieczysta KW nr (...).

Przedmiotowa działka gruntu stanowi, zgodnie z aktualnym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonym uchwałą Rady Gminy D. (...) z dnia 28 czerwca 2001 roku, teren możliwy do zabudowy mieszkaniowej.

Nad działką nr (...) na długości 79 metrów przebiega napowietrzna linia energetyczna przesyłowa, czteroprzewodowa, wysokiego napięcia (...) relacji P. - B., wraz z posadowionym na działce powodów słupem kratowym.

Powyższe urządzenia elektroenergetyczne stanowią własność pozwanego (...) Spółka Akcyjna Oddział (...) w Ł.

Stanowiąca własność powodów działka nr (...) położona w miejscowości T. powstała z kolejnych podziałów działki nr (...), która została wydzielona w wyniku scalenia przeprowadzonego w 1977 r. a zatwierdzonego decyzją Wojewody (...) (...) (...) z dnia 30.09.1978 r. i początkowo (jako część działki nr (...)) stanowiła własność Skarbu Państwa - (...) w G. a została wydzielona jako ekwiwalent za działki wniesione do scalenia przez (...) w G.. W 1996 r. działka nr (...) uległa podziałowi m.in. na działkę nr (...) (obejmująca obecną działkę nr (...)), która na mocy decyzji z dnia 27.03.1996 r. znak G.III. (...) (...) przeszła własność Skarbu Państwa - Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa. Na podstawie umowy sprzedaży z dnia 25 kwietnia 1997 r. (Rep. (...) własność przedmiotowej działki nabyła Gmina D., która z kolei na podstawie umowy sprzedaży z dnia 17 sierpnia 1999 r. (...) sprzedała działkę nr (...) powodom.

Z porównania map obrębu T. gmina D. sprzed i po scaleniu wynika, że działka nr (...) obejmuje część działek oznaczonych przed scaleniem numerami (...) które stanowiły część wkładu wniesionego do scalenia przez (...) w G..

Działka nr (...) stanowiła własność A. M. i na podstawie decyzji (...) z dnia 17 września 1974 r. została przejęta na własność Skarbu Państwa.

Działka nr (...) stanowiła własność J. M. i na podstawie decyzji (...) z dnia 20 sierpnia 1972 r. została przejęta na własność Skarbu Państwa.

W stosunku do działek nr (...) po rozpatrzeniu wniosków z dnia 12.09.1975 r. zostały wydane przez Naczelnika Gminy D. na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U. Nr 18 poz. 94 ze zm.) decyzje administracyjne zezwalające Biurze (...) wchodzącej w skład zakładu (...), na budowę linii o mocy (...), która przebiegać miała m.in. przez w/w działki.

W/w decyzje nie są w pełni czytelne, nie zawierają daty wydania, sygnatury sprawy ani też klauzuli ostateczności.

Linia energetyczna wysokiego napięcia (...) relacji P.-B. została wybudowana i oddana do użytku w 1974 r. W 1976 r. w związku z powstaniem Głównego Punktu Zasilania w Z. przebieg linii uległ zmianie lecz zmiana nie objęła przedmiotowej nieruchomości. Zmianie uległa również nazwa linii na Z. - B. i B.-P.. Od momentu wybudowania linii jest ona nieprzerwanie eksploatowana, średnio co około 5 lat są dokonywane oględziny i przeglądy linii.

Zarządzeniem nr (...) Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia (...) z dnia 12 sierpnia 1975 roku w sprawie dostosowania terenowej organizacji energetyki do podziału administracyjnego został zlikwidowany zakład Biuro (...) w Ł. wchodzący w skład Zakładów (...) oraz zmieniona została nazwa Zakładu (...) na Zakład (...), który obejmował obszary ówczesnych województw: (...), (...) i (...).

W wyniku podziału przedsiębiorstwa Państwowego pod nazwą (...) w W. na bazie Zakładu (...) w Ł. zarządzeniem Nr 14/ORG/89 Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 r. utworzone zostało z dniem 1 stycznia 1989 r. przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „ Zakład (...) w Ł.".

W dniu 12 lipca 1993 r. przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w Ł. zostało podzielone i przekształcone w (...) Spółkę Akcyjną Skarbu Państwa pod nazwą Zakład (...) Spółka Akcyjna w Ł."

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2008 roku w Krajowym Rejestrze Sądowym zamiast nazwy firmy Zakład (...) Spółka Akcyjna w Ł." została wpisana nowa nazwa firmy (...) Spółka Akcyjna. Z dniem 1 września 2010 r. na skutek konsolidacji przeprowadzonej w trybie art. 492 § 1 (...), (...) Spółka Akcyjna zaprzestał funkcjonowania w obrocie prawnym jako spółka akcyjna i został przejęty przez (...) Spółka Akcyjna w Ł..

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy w Bełchatowie w sprawie I Ns 606/11 ustanowił na stanowiącej własność powodów K. i K. małżonków K. nieruchomości położonej w T., jednostki ewidencyjnej D., o numerze działki (...), o powierzchni 0,6540 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Bełchatowie urządzona jest księga wieczysta KW Nr (...), służebność przesyłu na rzecz (...) Spółka Akcyjna Oddział (...) w Ł., o przebiegu wskazanym na mapie sporządzonej przez uprawnionego geodetę D. K., przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego w dniu 18 kwietnia 2012 roku pod numerem ewidencyjnym (...)(...) (...), polegającą na prawie korzystania z linii elektroenergetycznej o mocy (...)relacji P. - B., przesyłowej, czteroprzewodowej, wysokiego napięcia Wraz ze słupem kratowym (...) (wg albumu (...)— (...), za jednorazowym wynagrodzeniem za ustanowienie służebności w kwocie 18.834,- zł.

Wysokość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości należącej do powodów oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...) w okresie 10 lat wstecz przed dniem 21 lutego 2013 r. tj. datą uprawomocnienia się postanowienia Sadu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 30 stycznia 2013 r. I Ns 606/11 o ustanowieniu służebności przesyłu tj. wynosi 10.750,- zł.

Biegła nie szacowała rynkowej wartości części zajętej nieruchomości w poszczególnych latach i nie stosowała waloryzacji potencjalnych dochodów brutto przyjmując aktualną wartość rynkową jednostki porównawczej, na podstawie której oszacowała potencjalny dochód w poszczególnych latach.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był sporny między stronami. Spór sprowadzał się w istocie do oceny skutków prawnych z niego wynikających.

Za w pełni obiektywne, fachowe i rzetelne, przez co mogące stanowić podstawę rozstrzygnięcia przyjęto opinie biegłej C. U., sporządzone na zlecenie Sądu w toku niniejszego postępowania. Opinia jest rzeczowa i jasna a zastrzeżenia do opinii biegłej w zakresie wysokości wynagrodzenia zgłaszane przez stronę pozwaną nie znajdują uzasadnienia. Biegła w sposób przekonujący wykazała czym kierowała się określając wysokość należnego wynagrodzenia i argumentację biegłej Sąd w całości podziela tym bardziej, iż zarzuty strony pozwanej dotyczą okresu, który nie został uwzględniony w ostatecznym rozstrzygnięciu przy zasądzeniu należnego wynagrodzenia.

Strony niniejszego postępowania były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników i w tym stanie rzeczy nie było podstaw do pobudzenia inicjatywy dowodowej stron. W sprawie nie wystąpiła również żadna szczególna sytuacja procesowa dająca podstawę do przeprowadzania postępowania dowodowego z urzędu. W sprawie nie zostały podniesione żadne szczególne okoliczności, które ze względu na istotę sporu nakazywałyby zastosować to szczególne uprawnienie Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo zasługuje jedynie częściowo na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 225 KC w związku z art. 224 § 1 KC. Stosownie do art. 224 § 1 KC samoistny posiadacz w dobrej wierze nie jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i nie jest odpowiedzialny ani za jej zużycie, ani za jej pogorszenie lub utratę. Nabywa własność pożytków naturalnych, które zostały od rzeczy odłączone w czasie jego posiadania, oraz zachowuje pobrane pożytki cywilne, jeżeli stały się w tym czasie wymagalne. Jednakże od chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy, jest on obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy.

Obowiązany jest zwrócić pobrane od powyższej chwili pożytki, których nie zużył, jak również uiścić wartość tych, które zużył (§ 2).

Obowiązki samoistnego posiadacza w złej wierze względem właściciela są takie same jak obowiązki samoistnego posiadacza w dobrej wierze od chwili, w której ten dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy. Jednakże samoistny posiadacz w złej wierze obowiązany jest nadto zwrócić wartość pożytków, których z powodu złej gospodarki nie uzyskał, oraz jest odpowiedzialny za pogorszenie i utratę rzeczy, chyba że rzecz uległaby pogorszeniu lub utracie także wtedy, gdyby znajdowała się w posiadaniu uprawnionego (art. 225 KC).

Dobra wiara posiadacza istnieje wtedy gdy posiadacz jest przekonany, że posiada rzecz zgodnie z przysługującym mu prawem, a to jego przekonanie uzasadnione jest okolicznościami danego przypadku, przy czym dobrą wiarę wyłącza nie tylko pozytywna wiadomość o braku uprawnienia ale i brak wiadomości spowodowany niedbalstwem.

Niewątpliwie pozwany, a wcześniej jego poprzednicy prawni byli posiadaczami samoistnymi części nieruchomości powodów wyznaczonej przez urządzenia przesyłowe w postaci linii energetycznej. Niewątpliwie też objęcie w posiadanie gruntu tj. działek nr (...) w T. w celu wybudowania urządzeń przesyłowych nastąpiło na podstawie decyzji administracyjnych wydanych przez Naczelnika Gminy D. na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U. Nr 18 poz. 94 ze zm.) zezwalających Biurze (...) wchodzącej w skład zakładu (...), na budowę linii o mocy (...)która przebiegać miała m.in. przez w/w działki.

Jak przyjmuje się w judykaturze (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK171/08, OSNC 2010/1/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 maja 2014 roku, I ACa 1433/13, LEX nr 1477177) objęcie przez przedsiębiorstwo państwowe cudzej nieruchomości w posiadanie na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości w celu budowy urządzeń przesyłowych uzasadnia przyjęcie dobrej wiary tego przedsiębiorstwa jako posiadacza służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu (art. 292 KC w zw. z art. 172 § 1 KC).

Wprawdzie decyzje te nie były całkowicie czytelne choćby w zakresie daty ich wydania czy sygnatury sprawy i nie zawierały wzmianki o ich ostateczności ale w ocenie Sądu nie oznacza to, że należy je uznać za pozbawione jakiegokolwiek doniosłości prawnej. Tym bardziej, że za pozwanym stoi domniemanie istnienie dobrej wiary i zgodności posiadania ze stanem prawnym (art. 7 i 341 KC).

Poprzednik prawny pozwanej, a potem ona sama działali w zaufaniu do w/w decyzji i na ich podstawie ich zachowanie należy ocenić zgodnie z prawem, bowiem podmioty te mogły pozostawać w usprawiedliwionym okolicznościami przekonaniu, że wykonywane prawo im przysługuje. Jak wskazał w powołanym wyżej wyroku z dnia 20 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi (I ACa 1433/13) kwestia ostateczności tej decyzji administracyjnej nie powinna mieć wpływu na ocenę dobrej wiary posiadacza.

Zgodnie z treścią powołanych przepisów art. 224 i 225 KC przed powzięciem wiadomości o wytoczeniu powództwa windykacyjnego samoistny posiadacz w dobrej wierze nie jest zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy. Stanowisko takie wynika jednoznacznie z brzmienia art. 224 § 1 KC. W konsekwencji, właściciel rzeczy nie jest uprawniony do żądania wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z takiej rzeczy, jeżeli korzystający używa jej w dobrej wierze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.05.2005 r., VCK 48/05, MoP 2005, Nr 12, s. 571).

Odmienne przedstawia się sytuacja i zakres obowiązków samoistnego posiadacza w dobrej wierze od chwili, w której dowiedział się on o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa windykacyjnego. Od tego momentu posiadacz rzeczy musi bowiem liczyć się z obowiązkiem jej zwrotu, w konsekwencji czego zostają na niego nałożone rozliczne obowiązki. Powzięcie przez samoistnego posiadacza w dobrej wierze wiadomości o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy z reguły następuje wraz z doręczeniem mu pozwu.

Przepis art. 224 § 2 KC ma zastosowanie nie tylko do przypadków powzięcia przez posiadacza wiadomości o wytoczeniu powództwa windykacyjnego, lecz również w razie dowiedzenia się o skierowaniu przeciwko niemu innego

środka prawnego, jak np. powództwa o ustalenie, że powód jest właścicielem rzeczy lub też powództwa o uzgodnienie stanu ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.02.2004 r., III CK 68/03, Legalis, Komentarz do Kodeksu Cywilnego art. 224 KC, pod red. D. Osajdy, Beck Online), czy też jak w przedmiotowej sprawie wniosku o ustanowienie służebności.

Pozwany (i jego poprzednicy prawni) do dnia dowiedzenia się o złożeniu przez powodów K. K. (1) i K. K. (2) wniosku o ustanowienie służebności przesyłu w sprawie I Ns 606/11 tut. Sądu, co nastąpiło z dniem 18 października 2011 roku, byli w ocenie Sądu posiadaczami w dobrej wierze. W konsekwencji powodowie nie mogli w ocenie Sądu żądać od pozwanego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z ich nieruchomości za okres do dnia 18 października 2011 roku.

Dopiero dowiedzenie się o złożeniu wniosku przez powodów o ustanowienie służebności przesyłu spowodowało w ocenie Sądu utratę dobrej wiary po stronie pozwanej.

Z drugiej strony wobec ustanowienia przez tut. Sąd w sprawie I Ns 606/11 służebności przesyłu na rzecz strony pozwanej a dotyczącej przedmiotowej linii energetycznej przebiegającej przez nieruchomość powodów, o bezumownym korzystaniu z nieruchomości powodów można mówić tylko jeśli chodzi o okres do dnia uprawomocnienia się w/w orzeczenia.

Z opinii biegłej wynika, iż wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości powodów za okres 10 lat wstecz przed prawomocnym ustanowieniem służebności przesyłu w sprawie I Ns 606/11 zawiera się w kwocie 10.750,- zł. Roczne wynagrodzenie obejmuje zatem kwotę 1.075,- zł zaś wynagrodzenie za jeden dzień 2,95 zł. Korzystanie przez pozwaną z nieruchomości powodów w złej wierze obejmuje okres od 18 października 2011 roku do dnia 21 lutego 2013 roku a więc 1 rok i 136 dni co przy przyjęciu stawek wynagrodzenia określonych przez biegłą daje łączne wynagrodzenie za wskazany okres w wysokości 1.446,70 zł. Dlatego też w tej wysokości Sąd uznał żądanie za uzasadnione zaś w pozostałej części oddalił powództwo.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 KC.

Za niezasadny w ocenie Sądu należy uznać podnoszony przez stronę pozwaną zarzut zasiedzenia służebności przesyłu.

Zasiedzenie prowadzi do nabycia przez posiadacza prawa należącego do innej osoby na skutek wykonywania tego prawa przez czas w ustawie określony. W ten sposób dochodzi do uzgodnienia stanu faktycznego ze stanem prawnym. Zasiedzenie - jak to stanowi art. 172 KC - jest sposobem nabycia własności rzeczy cudzej. Zasiedzenie polega na nabyciu prawa przez nieuprawnionego posiadacza wskutek faktycznego wykonywania tego prawa w okresie oznaczonego w ustawie czasu i biegnie przeciwko właścicielowi. Z tego względu posiadanie jako przesłanka zasiedzenia musi mieć jeszcze tę cechę, że posiadacz nie może być jednocześnie właścicielem rzeczy, co wynika zresztą z brzmienia przepisów Kodeksu cywilnego.

Stosownie do treści art. 292 KC służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia, przy czym przepisy o nabyciu własności nieruchomości w drodze zasiedzenia stosuje się odpowiednio. W konsekwencji również służebność przesyłu - do której z mocy art. 3054 KC stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych - może zostać nabyta przez zasiedzenie.

Wobec uzyskania tytułu w postaci orzeczenia sądowego ustanawiającego służebność na swoją rzecz strona pozwana nie może powoływać się na zarzut zasiedzenia tejże służebności w innej dacie. Tym bardziej, że zarzut zasiedzenia przedmiotowej służebności był podnoszony przez stronę pozwaną w sprawie I Ns 606/11 i został już poddany ocenie przez Sąd przy wydawaniu orzeczenia ustanawiającego przedmiotową służebność. Uznanie za dopuszczalne zgłaszanie zarzutu zasiedzenia w okolicznościach jak w przedmiotowej sprawie i jego uwzględnienie mogłoby skutkować uznaniem, iż pozwany nabył w innej dacie i w inny sposób służebność przesyłu niż wynika to z orzeczenia w sprawie I Ns 606/11.

Na marginesie wskazać tylko należy, iż w okresie kiedy przedmiotowa nieruchomość, na której posadowione były urządzenia przesyłowe, była własnością państwową, wykluczona była możliwość zasiedzenia z uwagi na obowiązujący do dnia 01.10.1990 r. art. 177 KC wykluczający możliwość zasiedzenia nieruchomości państwowych, mający odpowiednie zastosowanie do zasiedzenia służebności.

Dlatego też mając powyższe na względzie Sąd uznał zarzut zasiedzenia za chybiony.

Na podstawie art. 102 KPC Sąd nie obciążył powodów obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego kosztów procesu mając na uwadze skomplikowany charakter sprawy, dotychczas poniesione już przez powodów koszty postępowania.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyły obie strony.

Powodowie za pośrednictwem swojego pełnomocnika zaskarżyli wyrok w części dotyczącej punktu 2 sentencji wyroku oddalającego powództwo w zakresie kwoty 3449,20 zł. tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powodów za okres od 03.08.2008 r. do 17.10.2011 r.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucili:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, że Pozwany posiadał ostateczną decyzję administracyjną wydaną na podstawie przepisu art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, a także pominięcie istotnej okoliczności skumulowania w jednym podmiocie (Skarb Państwa) prawa własności nieruchomości z prawami wynikającymi z jej ewentualnego wywłaszczenia.

2) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 224 § 1 k.c. poprzez jego zastosowanie, w sytuacji gdy pozwany nie był posiadaczem w dobrej wierze,

3) naruszenie przepisu art. 225 w zw. z 224 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy co najmniej od dnia 03.08.2008 r. pozwany był w złej wierze.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego solidarnie na rzecz powodów dodatkowo kwoty 3.449,20 zł. tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powodów za okres od 03.08.2008 r. do 17.10.2011 r., oraz zasądzenie na rzecz powodów połowy poniesionych przez nich kosztów postępowania przed sądem I instancji.

Ponadto wnosili o zasądzenie na rzecz powodów kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zaskarżył wyrok w części co do punktu 1 i 3, tj. w części zasądzającej od pozwanego (...) S.A. Oddział Ł. – Teren na rzecz powodów K. K. (1) i K. K. (2) solidarnie kwotę 1.446,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz w części rozstrzygającej o kosztach procesu.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 224 § 2 kodeksu cywilnego poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i w konsekwencji zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w sytuacji, gdy pozwana z uwagi na wydane na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości decyzje Naczelnika Gminy D., posiada tytuł prawny do stałego korzystania z nieruchomości stanowiącej obecnie własność powodów.

Powołując się na powyższy zarzut skarżący wnosił o:

1. zmianę zaskarżanego wyroku i oddalenie powództwa w całości,

2. zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Obie apelacje są bezzasadne.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne.

Rozważając w pierwszej kolejności apelację pozwanego stwierdzić należy, że nie zawiera ona uzasadnionych podstaw. Pozwany co do zasady nie kwestionuje ustaleń stanu faktycznego, a zarzuca jedynie naruszenie art. 224 § 2 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie w sytuacji gdy - zdaniem pozwanego - posiada on tytuł prawny do stałego korzystania z nieruchomości stanowiącej własność powodów. Tytułem tym ma być decyzja Naczelnika Gminy D. wydana w trybie art. 35 ust. 1 ustawy z 12 marca 1958r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U. nr 18 poz. 94 ze zm.).

Ma rację pozwany wskazując, iż decyzja wydana na podstawie art. 35 ust. 1 w/w ustawy z 12 marca 1958r. jest co do zasady tytułem prawnym dla przedsiębiorcy przesyłowego do stałego korzystania z wymienionych w tej decyzji nieruchomości. Niemniej jednak skarżący zapomina, iż nie posiada prawomocnej decyzji na którą się powołuje. Decyzja znajdująca się w aktach sprawy jest nieczytelna, nie można określić numeru sprawy jak i nawet daty wydania tej decyzji. Nie wiadomo w związku z tym czy jest prawomocna. Nie sposób zatem na podstawie takiego dokumentu ograniczać cudze prawo własności jak tego oczekuje pozwany.

Poza tym należy pamiętać, iż losy działki nr (...) były szczególnie oto bowiem w pewnym momencie została wydana decyzja w trybie art. 35 ustawy z 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, a następnie nieruchomość została przejęta na rzecz Skarbu Państwa. W efekcie decyzja utraciła rację bytu w czasie obowiązywania zasady jednolitej własności państwowej albowiem zaistniała sytuacja zbliżona do konfuzji (por. art. 247 k.c.). Nieruchomości na której posadowiona jest przedmiotowa linia była własnością Skarbu Państwa i dopiero w 1997 roku została sprzedana gminie. Z chwilą rozszczępienia prawa własności nieruchomości i prawa własności urządzeń przesyłowych skutki decyzji która uprzednio straciła moc nie odżyły automatycznie.

W takim stanie rzeczy z kolei odnosząc się do twierdzenia powodów należy wskazać, że nie zostało obalone domniemanie dobrej wiary w zakresie posiadania infrastruktury przesyłowej na przedmiotowej działce. Pozwany miał bowiem uzasadnione podstawy do tego aby być przekonany, iż instalacja przesyłowa jest posadowiona zgodnie z prawem zwłaszcza, że jak ustala Sąd nieruchomość była własnością Skarbu Państwa do 1997 roku kiedy została przekazana gminie. Nie można zasadnie dowodzić, iż przymiot dobrej wiary został przez pozwanego utracony z chwilą wejścia w życie ustawy z 30 maja 2008r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 116 poz. 731). Wyżej wymieniona ustawa nie nakładała na przedsiębiorców przesyłowych obowiązku zbadania i uregulowania stanu prawnego swojej infrastruktury przesyłowej w sytuacji gdy osoby trzecie nie zgłaszały żadnych roszczeń z tego tytułu. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z art. 7 k.c. jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od dobrej lub złej wiary domniemywa się istnienie dobrej wiary. Powodowie nie zdołali obalić domniemania określonego w tym przepisie.

Przymiot dobrej wiary – jak słusznie ustalił Sąd - został przez pozwanego utracony z chwilą doręczenia mu wniosku o ustanowienie służebności przesyłu dopiero bowiem z tą chwilą ustawa wiąże możliwości dochodzenia wynagrodzenia, o którym mowa w art. 224 k.c. i art. 225 k.c. Co prawda art. 224 § 2 k.c. uzależnia możliwość dochodzenia wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy od powzięcia przez posiadacza w dobrej wierze wiadomości o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa windykacyjnego niemniej jednak w okolicznościach niniejszej sprawy podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, iż tożsamy skutek następuje z chwilą doręczenia pozwanemu odpisu wniosku o ustanowienie służebności przesyłu.

Reasumując Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację prawną przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia co musi prowadzić do oddalenia obu apelacji, a to na podstawie art. 385 k.p.c..

O kosztach w postępowaniu apelacyjnym sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. znosząc je między stronami.

Na oryginale właściwe podpisy